

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΝΙΔΑΣ

Έγκειμένον υπό του Έκτακτου τής Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα έν γένει τά Σχολεία (1932)
Τιμηθέν δια του Έργου Μταλλίου τής Έκαδημίας Έθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δραχμαί 300. Έξέ-
κμηλ δρχ. 160. Τρίμηνη δρχ. 80. Το φύλλον δρχ. 7
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί
ἐπιταγαί, τσέκ κτλ.) άνωόμενος: «Πρός τό περι-
οδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, 660ς Εύ-
ρημίδου, 42 — Έθίνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Έρχεται τήν 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αϊ συνδρο-
μαί έρχίζου τήν 1ην οίκοδόησος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εύρημίδου άριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 49ος

Αθήναι, 10 Ιανουαρίου 1943

Έτος 64ον.—Αριθ. 6

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια από τό προηγούμενον]

Η Δέα είχε ξυπνήσει με τή φα-
σαρία του Λίλουβελ. Καθότιαν ο Ένα
σκαμνάκι, στο πλάι τής Κελίνας,
κι' όταν τήν άκουσε να λέη για τόν
πλούσιο ξένο ζωγράφο, έκφραση
χαράς κι' έλπίδας ζωγρα-
φίσθηκε στο χλωμό προσω-
πάκι. Κι' άρχισε να παρα-
τηρή προσεκτικά τους δια-
βάτες, ενώ ο Φίλιππος πα-
ρατηρούσε τους περνούσαν
από άλλο μέρος του δρό-
μου. Περίμεναν και οι δυο
με άγωνία τόν άγνωστο
αγοραστή...

Ε'

Ο Κουασιμόδος πουλιέται

Ο ξένος που έλεγε ή
Κελίνα, περνούσε πραγμα-
τικώς κάπου-κάπου από τό
μαγαζί της κι' άγόραζε
πότε λουλούδια, πότε φουν-
τούκια και πότε μύγαλα
καθουρδισμένα. Όταν ήταν
έκει και τα δυο παιδιά, τά
κοίταζε με τό προσεκτικό
μάτι του καλλιτέχνη, και με
τήν εύκαιρία αότη, άγόρα-
ζε κι' από τά τριαντάφυλλα
ή τους μενεξέδες του Φί-
λιππου. Καθώς ειπε κι' ή
Κελίνα, ήταν ζωγράφος.
Λεγόταν Έδουάρδος Έν-
σορτ, πολύ γνωστό όνομα
στη Νέα Υόρκη όπου έμενε
συνήθως. Τίποτα θαικό δεν
ήξερε βέβαια ή Κελίνα για
τήν οικονομική του κατά-
σταση: συμπεραινε όμως
πως θάχε μεγάλη περιου-
σία, πρώτο γιατί δεν ήταν
από τή Νέα Όρλεάνη, και

δεύτερο γιατί άγόραζε συχνά λου-
λούδια και κατά τήν Κελίνα, κάθε
ξένος που άγοράζει λουλούδια δεν
μπορεί παρά να είναι «πολύ πλού-
σιος».

Και να τος! Ο κ. Ένσορτ φά-
νηκε και τήν
ήμέρα εκείνη.
Η Κελίνα, στην
άγωνία της, φο-
ρήθηκε πως θα

Η Άντωνία με ο Φίλιππος μικρός μπροστά στη βίλλα δεσφύβα

περνούσε χωρίς να σταθή ναγοράση
κάτι. Άλλά όχι. Ο ξένος έσταμά-
τησε και, σκύβοντας στο πανέρι
του Φίλιππου, μύρισε τά λουλούδια
του με ήδονή κι' ειπε:

— Τί όμορφα που είναι! τί ό-
ρατα που μυρίζουν!

Έδιάλεξε τότε μερικά, κοιτάζον-
τας ολοένα τόν Φίλιππο και τήν Δέα,
που κι' αυτοί στέκουσαν με τά μά-
τια δάανοιχτα, καρφωμένα άπάνω
του. Η καλή Κελίνα εξέλλου ειχε
προμελετήσει τό γλυκύτερό της χα-
μόγελο και, αφού ο ξένος άγόρασε
μιά σακκουλίτσα κι' από τίς δικές

της πραλίνας, το
ειπε με μεγάλη ευγένεια:

— Θα μου κάμετε τή
χάρη να πάρετε από μένα
και λίγα φουντούκια;

— Μά κι' οι πραλίνας
δεν είναι από σας; χαμο-
γέλασε ο ξένος.

— Αυτές τίς πληρώσατε,
ειπε ή Κελίνα: τά φουν-
τούκια ήθελα να σας τά
προσφέρω χάρισμα.

— Όχι, ευχαριστώ, δεν
θέλω τίποτ' άλλο, ειπε ο
ξένος χωρίς να δείξη καμ-
μιά διααρέσκεια για τήν
κάπως άταίριαστη προσφο-
ρά τής μιγάδας.

Αυτή τότε του ξατάπε:

— Άν αγαπάτε, κύριε,
θα σας δείξω μερικά άγαλ-
ματάκια, να τά ιδήτε και
να μου πήτε πως τά βρι-
σκετε... Νά, αυτό είναι ο
Κουασιμόδος.

Και με μεγάλη προσοχή
του έδειξε τό πολυθρόλλητο
αγαλματάκι, ενώ ή Δέα
χλώμιαζε περισσότερο και
τά μάτια του Φίλιππου κοι-
τάζαν με άληθινή άγωνία.

Για να πάρη τό άγαλ-
ματάκι, ο καλλιτέχνης ά-

φησε δσα εχγα αγοράσει πάνω στο τραπέζι, κι' αρχίσει να το εξετάζει με προσοχή, γυρίζοντάς το απ' όλες τις μεριές, αλλά χωρίς να λέη τίποτα. Φαίνεται όμως πως έμεινε εδχαριστημένος απ' αυτή την εξέταση, και στο τέλος ρώτησε, κοιτάζοντας μια την Κελίνα και μια τα παιδιά.

— Ποιός το έκαμε αυτό;
— Ο πατέρας μου, αποκρίθηκε ή Δέα με συστολή.
— Ο πατέρας σας! φώναξε ο ξένος. Άλλά τότε είναι σκουδατός καλλιτέχνης! Αυτό το αγαματάκι είναι καμωμένο με μεγάλη τέχνη. Πώς ονομάζεται ο πατέρας σας και πού κατοικεί;

— Η Δέα χαμήλωσε το κεφάλι χωρίς νάπαντήση.

— Ο καίμενος ο πατέρας της είναι πάντα άρρωστος, είπε ή Κελίνα αγγίζοντας το μέτωπό της με τρόπο έκφραστικό (σα νάλεγε δηλαδή «είναι τρελλός»). Δέ θέλει να έλεπη κόσμος, κι' αυτή ή μικρούλα δέν λέει στους ξένους την κατοικία του.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο ξένος.

Και γυρίζοντας στη Δέα, της είπε με μεγάλη ευγένεια:

— Κι' αυτό το αγαματάκι δέν παριστάνει τόν Κουασιμόδο;

— Μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε ή μικρή, από την «Παναγία των Παρισίων».

— Είναι απαράλλαχτος! Κι' εγώ έχω διαβάσει αυτό το βιβλίο και μου φαίνεται σά ζωντανός... Τόν πουλάτε;

— Ω, ναι, κύριε! Έκαμε ή Δέα ζωηρεύοντας. Άν τόν αγοράσετε, ο καίμενος ο πατέρας θα εδχαριστηθ ή πολύ. Γιατί σήμερα, μου είπε, πρέπει χωρίς άλλο να τόν πουλήσω.

— Και πόσα θέλετε;

— Πέντε δολάρια. Είναι πολλά; Ο καίμενος ο πατέρας λέει πως τόσο αξίζει. Άν νομίζετε όμως πως είναι ακριθό...

— Όχι. Το έργο είναι καλλιτέχνημα, αξίζει, είπε ο ξένος, θγάζοντας από την τσέπη του ένα χαρτονόμισμα.

Το είδε ή Δέα, και τα μάτια της άστραψαν μια στιγμή, κι' έπειτα έδάκρυσαν.

— Ξέρετε πόσον καιρό χρειάζεται ο πατέρας σας για να κάμη ένα τέτοιο αγαμα; Ξαναρώτησε ο ξένος.

— Ω, πολόν καιρό! αποκρίθηκε ή Δέα. Δέν ξέρω και καλά, γιατί έργάζεσθε την ήμέρα που εγώ λείπω, ή, όταν είναι καλά, τή νύχτα που εγώ κοιμώμαι.

— Μπά! Έκαμε ο ξένος σκεπτι-

κός, έργάζεται και τή νύχτα; Και πουλάτε πολλά απ' αυτά;

— Όχι, κύριε. Είναι πολός καιρός που δέν επούλησα ούτ' ένα!

— Από την Καθαρή Τρίτη, πρόσθεσε ο Φίλιππος που παρακολουθούσε μ' έκτακτο ένδιαφέρον την όμιλία. Ένας ξένος πάλι αγοράσε κάτι, αλλά δέν θέλησε να δώση περισσότερα από τρία δολάρια.

— Έιστε άδέφερα; ρώτησε ο ξένος χαμογελώντας.

— Όχι, κύριε, αποκρίθηκε ο Φίλιππος, δέν είμαστε συγγενείς, μόνο φίλοι. Κι' επειδή ή Δέα είναι κορίτσι, εγώ, σαν άγόρι, τή βοηθώ όσο μπορώ και τή προστατεύω.

Λέγοντας αυτά, ο Φίλιππος σηκωσε τα μάτια του, που ή γλυκύτατη λάμψη τους συγκίνησε τόν ξένο βαθιά. Τα όρατα εκείνα γαλανά σκούρα μάτια σαν να τα είχε ιδεί κι' άλλοτε.

«— Πώς του μοιάζει! συλλογίσθηκε. Το ίδιο βλέμμα, το ίδιο χαμόγελο και σχεδόν ή ίδια ηλικία. Ήθελα να τόν έβλεπε ή Λαύρα. Τήν ίδια έντύπωση θα της έκανε...»

Για μια στιγμή ξέχασε που βρισκόταν. Κάποια παλιά, μακρινή άναμνηση άνακατεύθηκε στο νού του με άλλη νεότερη. Η εικόνα ενός παιδιοδ με γυμνά πόδια, που έκοβε νούφαρα μέσα σε μια μικρή λίμνη, κι' ή εικόνα ενός παιδιοδ που στεκόταν κοντά στο τελάρο του και παρακολουθούσε κάθε κίνηση του πινέλου του, έμοιαζαν πάρα πολύ με την εικόνα του παιδιοδ που είχε τώρα μπροστά του. Βαθιά συγκίνηση τόν είχε κυριεύσει. Τέλος συνήλθε απ' τó στιγμιαίο ρεμβασμό του και με τρυφερή φωνή είπε στο Φίλιππο:

— Φαίνεσαι πολύ καλό παιδί, και το κοριτσάκι αυτό είχε τύχη να βρη ένα τόσο εξαίρετο φίλο. Πώς σε λένε; Ήθελα πολύ να γνωρισθώ μαζί σου καλύτερα.
Τό παιδί κοκκίνησε από εδχαρίστηση κι' αποκρίθηκε:
— Ονομάζομαι Φίλιππος.
— Φίλιππος; Περίεργο!... Και τó επώνυμό σου;
— Ο Φίλιππος της Άντωνίας, έτσι με λένε όλοι. Δέν ξέρω νάχω άλλο επώνυμο. Άδριο θα ρωτήσω τή θεία Άντωνία.
— Θεία είπες; Είναι θεία σου;
— Όχι, κύριε, καθαυτό θεία μου δέν είναι. Άλλά έτσι συνήθισα να τή λέω. Είναι μαύρη, κι' εγώ, βλέπετε, είμαι λευκός.
— Και πάντα μ' αυτή τή θεία Άντωνία ζήσους;

— Πάντα, όσο θυμώμαι.

— Όστε δέν έχεις γονείς;

— Γονείς; Δέν πιστεύω, δέν ξέρω. Θα ρωτήσω τή θεία - Άντωνία.

— Και πού κατοικείτε;

— Στην όδόν των Κήπων, μακρρά. Η θεία Άντωνία έχει περιβόλι και καλλιτεργεί λουλούδια. Είναι πολύ όμορφο το περιβόλι της. Τα λουλούδια της δέν βλέπετε, είναι από εκείνα που καλλιτεργεί και μου δίνει να πουλώ. Θέλετε ναρθετε καμιά ήμέρα να την ιδήτε; Η θεία Άντωνία περηφανεύεται και χάρεται πολύ όταν τήν επισκέπτονται ξένοι.

— Βεβαιότατα θα έρθω, αποκρίθηκε ζωηρά ο ξένος. Είμαι ζωγράφος κι' αγαπώ να ζωγραφίζω λουλούδια. Έσύ... έχεις καμιά κλήση στη ζωγραφική;

— Λιγάκι... Κάπου-κάπου δοκιμάζω κι' εγώ να ζωγραφίζω.

— Όρατα! Άφου λοιπόν εγώ είμαι ζωγράφος και σ' αγαπάς αυτή την τέχνη, δέν έρχεσαι στο σπίτι μου να σοδ τή μάθω;

— Να μου κάνετε δηλαδή μαθήματα ζωγραφικής;

— Ναι, ναι, όσο θέλεις!

— Πολύ ευχαριστώ, κύριε! Θα ρωτήσω τή θεία Άντωνία, κι' άν μάθην, θα έρθω αύριο ναρχίσουμε. Τι καλά!

— Να μου φέρης, σε παρακαλώ, και τή μικρή σου φίλη. Επισθυμώ να της κάμη την εικόνα της.

Κι' ο ζωγράφος γύρισε τα μάτια του στη μικρή, που εξακολουθούσε να κοιτάζει έκστατική τó χαρτονόμισμα που τó κρατούσε ακόμα στα χέρια του.

(Παράφραση από τó γαλλικό (*Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΙΟΠΟ

Ο ΜΑΝΤΗΣ

Τόν μάντη κάποιος έκανε, και μέσα στις πλατείες Έλεγε σ' όσους πέραγαν Προβλέψεις και μαντείες. Μα μιάν ήμέρα ξαφνικά Τροχάιος κάποιος φάνει Και τις φωνές τού βάνει: «Κλέφτες μπήκαν στο σπίτι σου, Πήραν τά πράγματά σου Κι' είν' άνοιχτες οι πόρτες σου Και τά παράθυρά σου!»
«Ο... μάντης τότε άρχινά Να δέρονται, να κλαίη! Μα κάποιος που όλα τ' άκουσε Γυρίζει και τού λέει: «Έσύ που ξέρεις, όποις λές, Τού κόσμου όλου την τύχη. Πές μας γιατί δέ μάντηφες Σε σένα τί θα τύχη!»

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Άγαπητοί μου,

ΡΙΝ απ' ένα χρένο, τó γραφείο της «Διαπλάσεως» ήταν ήσυχο, άθόρυβο, σχεδόν έρημο. Ένα συνηθισμένο τελοσπάντων γραφείο περιοδικού. Γράμματα λάβαίνα πολλά, άπειρα άλλα επισκέψεις είχε λίγες. Πέντε-δέκα παιδιά την ήμέρα κι' άλλοι τόσοι γονείς έρχονταν για να πάρουν ή να δώσουν κάτι τι και, μ' αυτή την ευκαιρία, να γνωρίσουν τόν Άείμνηστο, την κυρά Μάρθα, τόν Άνανία, την Πίσσα, και να θαυμάσουν τά... βουνα των παλιών Τόμων στα δωμάτια και στους διαδρόμους. Μόνο την εποχή των έγγραφών και των άνανεύσεων — Δεκέμβρη, Γενάρη — γινόταν συρροή με κάποιον... συνωστισμό.

Άλλά με τόν πόλεμο και τó κλείσιμο των σχολείων, τά πράγματα άλλαξαν. Η συρροή κι' ο συνωστισμός έγιναν καθημερινά. Έλεύθερα τα παιδιά, άρχισαν ναρχουνται περισσότερο και συχνότερα. Σιγά - σιγά έκαμαν τó γραφείο τής αγαπημένης τους «Διαπλάσεως» συνεντευκτήριο, που τó συνήθισαν και τó αγάπησαν. Ή έκτακτη αυτή κίνηση ζωήρευε μήνα με τó μήνα. Και σήμερα, εκατοντάδες παιδιά άνεδοκατεβαίνου και συνωστίζονται στο γραφείο μας από τó πρωί ως τó βράδυ!

Τό θέαμα είναι βέβαια παράξενο, άλλόκοτο, άσυνήθιστο για γραφείο περιοδικού, αλλά όρατο, συγκινητικό, κι' άν θέλετε, ευόιωνο για τó μέλλον. Έρχονται άγόρια και κορίτσια, μεγάλα από τó Πανεπιστήμιο και μικρά από τó Δημοτικό. Κάνουν τις παραγγελίες τους, όταν έχουν— και τότε δέν έχουν μια Μικρή Άγγελία τουλάχιστο — κι' έπειτα κάθονται, όσοι βρίσκουν κάθισμα— οί άλλοι όρθοι— να μιλήσουν, να γνωριστούν, να πουν τά νέα των Σχολείων τους, να συζητήσουν όσα τούς ενδιαφέρουν, να ιδούν από τις τυπογραφικές διορθώσεις τó φυλλάδιο που δέν έβγήκε ακόμα, να βοηθήσουν λιγάκι στη διεκπεραίωση εκεί-

νου που βγήκε, να φιλονεικήσουν κάποτε για κανένα ζήτημά τους, γενικό ή προσωπικό, και να μαλλώσουν τή μια στιγμή, για να τά φτιάξουν τήν άλλη... Μιλούν ζωηρά, γελούν δυνατά, θορυβούν σαν... παιδιά. Η γραμματεός διαμαρτύρεται: «Ήσυχία, παρακαλώ! Έχουμε και δουλειά». Άλλά ή γηραιά κυρία Μαρία Παπαδοπούλου επεμβαίνει: «Άφινε τά παιδιά! Είναι ή χαρά μου κι' ή ζωή μου!»

Μιά μέρα, ήρθε μια μικρή Διαπλασοπούλα με τή μητέρα της, για ν' άνανεύση. Ήταν ή πρώτη φορά που έρχόταν και τó θέαμα, που δέν τó ήξερε και δέν τó φανταζόταν, τήν άφφισε έκστατική. Είπε τόνόμά της, τó ψευδώνυμό της, και γνωρίσθηκε μ' όλα εκείνα τά παιδιά και τά κορίτσια, άδέλφια της που μόνο από μακριά τά έ γνώριζε, από Μικρά Μυστικά, από Μικρές Άγγελίες, από Άλληλογραφία... Η μητέρα της ήταν ελαστική, στο πόδι. Άλλά εκείνη είχε καλοκαθήση και τήν παρακαλούσε: «Άκόμα λίγο, μαμμά, σήμερα έγνωρίσα τόσα καλά παιδιά!». Έπιτέλους εκάθησε κι' ή μητέρα.

«Έχει μια τέτοια άγαλλίαση, μές είπε, που λυπάμαι να της τήγκωφω». Κι' έμειναν στο γραφείο μια δάκρυρη ώρα.

Όταν, καμιά φορά, κατεβαίνω κι' εγώ, ο θόρυβος παύει και, από σεβασμό, τά καθισμένα Διαπλασοπούλα σηκώνονται. Τούς νεύω να καθήσουν και να εξακολουθήσουν, και σε λίγο ο όρατος θόρυβος ξαναρχίζει. Τους κάνω τó σοβαρό, φάινομαι ίσως και δυσαρεστημένος, αλλά μόνο για να κρύβω τήν γοητεία μου και τή συγκίνησή μου. Και κάθε φορά συλλογιέμαι: Έτι κριμα να μην έχουμε μεγαλύτερο γραφείο! Θα τó κάναμε άληθινό συνεντευκτήριο των παιδιών μας, θα τούς είχαμε και διδλιοθήκη, και άναγνωστήριο, κι' αίθουσα για συνεδριάσεις, ακόμα και για χορό... Άλλά δέν άπελπίζομαι.

Αυτά όλα, κι' άλλα πολλά, μπορεί να γίνουν στο μέλλον. Η κίνηση που άρχισε, θα εξακολουθήση βέβαια και θα μεγαλώνη ολοένα. Κι' οί περιστάσεις, που άπαγορεύουν σήμερα τά μεγάλα και τά τολμηρά, δέν θα είναι αιώνιος οί ίδιες.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΜΟΣ Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΑΙ ΤΖΑΝΑΜΠΕΤΗΣ Ο ΚΕΦΑΛΑΣ

5.

Μά ο Τίμος λογάριζε χωρίς την εξυπνάδα και την πονηριά του Κεφαλά... Γοηγορα ο γαιδαρέλλος κατάλαβε πως τó καρτότο εκείνο που δέν θα τó έφθανε ποτέ, ήταν ένα τέχνασμα του άφεντικοδ του για να τόν κινή να τρέχη. Κι' είπε μέσα του: «Ά, έτσι είσαι; Τώρα θα σοδ δείξω εγώ! Να τρέχω θέλεις; Καλά λοιπόν, θα τρέχω!»

Και ξαφνικά, πήρε τέτοια ηηλάλα, που ο Τίμος τó έχασε. Ποτέ δέν θα είδε κανένας γαίδαρο να τρέχη έτσι σαν τόν Κεφαλά εκείνο τó πρωί.

Ούτε άλογο να ήταν! Ο καρβαλλάρης του κινδύνευε κάθε στιγμή να γρομμιστ ή, και φώναξε: «Έ, σιάσου! πιδ σιγά! Δέν είπαμε πάλι έτσι! Έπιτέλους δέν μές κυνηγά κανένας, μπά!...»

Φυσικά, ο Κεφάλας δεν άκουγε τίποτα. Κι' εξακολουθούσε να τρέχει με μεγαλύτερη όλοένα γρηγοράδα. Μιά στιγμή—ξελίτηδες τόκανα, τυχαίο ήταν—σκόνταψε σε μια πέτρα και χαπλώθηκε χάρω φαρδύς-πλατύς. Μαζί του, έννοείται, χαπλώθηκε κι' ο Τίμος, χαπλώθηκαν και τὰ καλάθια, πού άδειασαν τὸ περιεχόμενό τους στὴ μέση τοῦ δρόμου. Κι' έβλεπες ἀπὸ δῶ ἕνα σωρὸ λάχανα καὶ χόρτα, κι' ἀπὸ κει μιά... δμμελέττα ἀπὸ ἀυνά καὶ βούτυρο...

"Αν σ' άρέσει, ξανακάνε το!" έλεγε μέσα του ο Κεφάλας κτευχαραριοτημένος.

Μά πού να τὸ ξανακάνη ο Τίμος! "Ασ' τον, έλεγε μέσα του, φουρισμισμένος, κι' αὐτός" δεν περνοῦν τέτοια τετριάσματα στὸν Κεφάλας" είναι Τζαναμπέτης!

Τὰ χορταρικά όπωσδήποτε ξαναμαζεϋθήκαν γλύτωσε και λίγο ἀπ' τὸ βούτυρο τ' αὐγὰ όμως έσπασαν όλα, κι' ο Τίμος επλήρωσε τὴ ζημιὰ ἀπ' τὸ μισθὸ του. Καλὰ να πάθῃ, ε' :

(Ακολουθεῖ)

H KYPA MAPΘA

**Ο ΝΑΝΟΣ
ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΤΗ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

— Θέλεις νά μείνῃς κοντά μου, Μυταρά; Θά σοῦ δίνω δέκα χιλιάδες δραχμές τὸ μῆνα γιά νά μου μαγειρεύῃς πάντοτε τόσο καλά, εσο καὶ σήμερα.

Ο νάνος, εὐχαρίστησε τὸ Βασιλιά κι' έμεινε στὸ παλάτι.

Σὲ λίγο ἡ φήμη τοῦ νάνου, σάν πολὺ καλοῦ μάγειρα διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν πολιτεία. Ὅλοι θαύμαζαν τὴν τέχνη του. Κι' ο Βασιλιάς ἦταν πάντα εὐχαριστημένος μ' αὐτόν. Ἐτσι πέρασαν δύο χρόνια.

Μιά μέρα ο νάνος μὲ τὴ μεγάλη μύτη, κατὰ τὴ συνήθειά του, πήγε στὴν ἀγορά. Τώρα πιά κανένας δὲν τὸν κοροΐδευε, γιατί ἔλοι ἤξεραν, πὼς ἦταν ὁ ἀγαπημένος μάγειρας τοῦ βασιλιά κι' ἔλοι τοῦ φέρονταν μὲ σεβασμὸ. Ὁ Μυταράς μας στὴν ἀγορὰ ἀγόρασε τρεῖς χήνες. Στὸ δρόμο καθὼς πήγαινε, άκουσε τὴ μιά χήνα νά τοῦ μιλή μ' ἀνθρώπινη φωνή.

Ο νάνος μὲ τὴ μεγάλη μύτη τρῶμαξε. Σὲ λίγο όμως συνήλθε κι' εἶπε στὴ χήνα :

— Μὴ φοβάσαι, χήνα, μιλῃσέ μου. Φαίνεται πὼς δὲν ἦσαν πάντα χήνα. Κι' ἐγὼ κάποτε ἤμουν γάτα.

— Σωστά μιλεῖς εἶπε ἡ χήνα. Ἄλλοτε ἤμουν ἄνθρωπος. Μὲ λένε Μιμή. Εἶμαι κόρη τοῦ διάσημου μάγου Ἀνεμοδούρα. Δὲν πιστευα ποτέ, πὼς τέτοιο θάνα το τέλος μου, νά γίνω σφαχτὸ γιά τὸ τραπέζι τοῦ βασιλιά!

— Μὴ φοβάσαι Μιμή, εἶπε ο Μυταράς, εσο ἤ ἐγὼ, κανεὶς δὲ θά σε πειράξῃ. Θά σ' ἔχω στὴν κἀμαρά μου, καὶ τίς ὡρες πού δὲ θάχω δουλειά, θά τίς περῶ κοντά σου γιά νά μὴ στενοχωριέσαι μόνη σου.

Ἡ Μιμή συγκινημένη τὸν εὐχαρίστησε.

Ὁ Μυταράς πήρε τὴ Μιμή στὴν κἀμαρά του, τὴν καλοτάϊξε, κι' ὅταν δὲν εἶχε δουλειά, κουβεντιάζε μαζί της. Ἐτσι ἔμαθε ἀπὸ τὴν Μιμή, πὼς ο πατέρας της ο Μάγος Ἀνεμοδούρας μάλωσε μὲ μιά κακὴ μάγισσα, κι' ἐκείνη, γιά νά ἐκδικηθῇ τὸ Μάγο ἔκανε τὴν κόρη του χήνα. Κι' ο Μυταράς τὴς διηγῆθηκε καὶ τὴ δίκη του ἱστορία.

— Σάν κόρη Μάγου, εἶπε ἡ Μιμή, ξέρω κι' ἐγὼ μερικά πράγματα. Ἀπὸ δὲ μούπες καταλαβαίνω πὼς ἡ γριά μάγισσα θύμωσε μαζί σου γιατί τὴν κοροΐδεψες καὶ σὲ μάγεψε μὲ κάτι βοτάνια. Τὸ ἔνα κατὰ σύμπτωση τὸ βρήκες στὸ ντουλαπάκι, τὸ μυριστικὸς κι' ἔγινε ἀνθρώπος. Τώρα πρέπει νά βρῆς καὶ τ' ἄλλο, γιά νά ξαναγίνῃς ο ὠραίος Νίκος τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

Ποῦ, όμως, ο καυμένος ο Μυταράς νά βρῇ τ' άγνωστο βοτάνι; Γι' αὐτὸ ἦταν καταλυπημένος.

— Μὴ στενοχωριέσαι, τοῦ εἶπε ἡ Μιμή. Ἐγὼ θά σε βοηθήσω. Εἶναι ἕνα χορτάρι πού λέγεται «Φταρνίσου νά δῆς τὴν ὀγειά σου». Νά μὲ ἐγάλης νά δοσκήσω ἔξω, καὶ θά σοῦ τὸ βρῶ.

Ἐτσι κι' ἔγινε. Ὁ Μυταράς πήρε τὴ Μιμή και πήγαν στὴν ἐξοχή. Ἐκεῖ τὴν ἄφησε ἐλεύθερη. Ἡ Μιμή ἔφαχνε λίγη ὡρα ἀνάμεσα στὰ διάφορα χόρτα. Ξάφνου χτύπησε χαρούμενα τὰ φτερά της, τέντωσε τὸ λαϊμὸ της κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸ Μυταρά, κρατώντας στὸ στόμα της ἕνα χορταράκι, πού εἶχε πολὺ βαρετὰ μυρουδιά.

Ὁ Μυταράς πήρε τὸ χορταράκι νά τὸ ἰδῇ. Μόλις όμως τόφερε κοντὰ στὴ μύτη του, φταρνίστηκε πολὺ δυνατὰ. Μὲ τὸ φταρνισμὰ αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ τρίξιμο σ' ὅλα του τὰ κόκκαλα. Καὶ τὶ θάβῃα ἦταν αὐτὸ;

Τὴν ἴδια ὡρα χάθηκαν οἱ κμποῦρες πού εἶχε μιά ἔμπρός και μιά πίσω. Τὰ πόδια του, πού ἦσαν τόσο κοντὰ, μακρυναν κι' ἡ τόσο μακρὰ μύτη του κόντηνε. Κι' ο Νίκος ἀπὸ νάνος πούταν μὲ μεγάλη μύτη, γίνηκε ἕνα ψηλὸ κι' ὠραίο παλληκάρι.

— Τὶ ὠραίος, πού εἶσαι! τοῦ εἶπε ἡ χήνα Μιμή. Ὁ Νίκος εὐχαρίστησε τὸ Θεό, πού ξανάγινε πάλι ὠραίο παιδί, ὅπως ἦταν. Δὲν ξέγασε ὅμως καὶ τὴ Μιμή πού τοῦ ὄρηκε τὸ θαυματουργὸ χορτάρι. Δὲν ξαναγύρισε στὸ παλάτι. Τράβηξε κατ' εὐθείαν, μὲ τὴν Μιμή στὴν ἀγκαλιά, νά βρῇ τὸ Μάγο Ἀνεμοδούρα.

Ὁ Μάγος χάρηκε πολὺ σάν εἶδε τὴν κόρη και μὲ τὰ μάγια του τὴν ξανακάνε ὠραία κοπέλλα και στὸν Νίκο ἔδωσε πλούσια δῶρα.

Ὁ Νίκος ἔτρεξε τότε στοὺς γονεῖς του. Οἱ γονεῖς του τώρα δὲν δυσκολούτηκαν διόλου νά τὸν ἀναγνωρίσουν. Ὁ Νίκος ἄνοιξε ἕνα παπουτσιδικο, ἔκανε χρυσές δουλειές και σὲ λίγο ἔγινε πολὺ πλούσιος.

Ὁ Νίκος σ' ὅλη του τὴ ζωῆ φερόταν μὲ μεγάλο σεβασμὸ στοὺς γέροντες και δὲν ξανακοροΐδεψε ποτέ και κανένα.

Ὁ καλοφραγὰς Βασιλιάς μονάχα ἦταν λίγο καιρὸ ἀπαρηγόρητος γιατί ἐξαφανίστηκε ο καλὸς του μάγειρας.

(Ακολουθεῖ) ΛΙΖΑ ΜΑΡΚΟΥ-ΠΙΑΤΑ

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Νάχης τὸν ἥλιο στὴν καρδιά σου Κι' ἄς βρέχῃ ἀπ' ἔξω κι' ἄς χιονίξῃ. Στὴ λύπη και στὴ μοναξιά σου, Ὁ ἥλιος αὐτὸς θά σε φωτίζῃ.

Τραγοῦδι χαρῶπὸ στὰ χεῖλη Νάχης, σάν τὰ κοιλιά στὰ δάση. Κι' ἔτσι, δ,τι ἡ Μοῖρα σου κι' ἀν στείλῃ θά ξεχαστῇ και θά περάσῃ.

Καρδιά καλή νά μὴ σοῦ λείκει Γιά τὰ φτωγὰ, τὰ κουρασμένα. Μαζί τους τὴ χαρὰ, τὴ λύπη Πιρῆκει νά τάχῃς μοιρασμένα.

Ἐχε τὸν ἥλιο στὴν καρδιά σου Κι' ἕνα τραγοῦδι πάντα σφύρα, Ἐλπίδα και παρηγοριά σου, Καλὸ ἢ κακὸ σοῦ στείλῃ ἡ Μοῖρα.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸ) Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΜΟΥΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Μ. ΒΕΔΟΛΛΙΕΡΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἄθελά του πήδησε κατὰ πίσω τρομαγμένος. Ἦστερα κρέτησε τὴν ἀναπνοή του και στάθηκε νάκούσῃ.

— Τὶ ἀνόητος πού εἶμαι! ἔκανε σὲ λίγα λεπτά. Ξέχασα πὼς ἔχουμε Ἀποκρηές και αὐτοὶ πού περνοῦν δὲν εἶναι παρὰ μασκαραδες.

Πραγματικὰ ἦταν μιά παρέα μασκαραδες πού γύριζαν ἀπὸ τὸ γλέντι τους. Ὁ κῆρ-Μαθιδὸς περίμενε ὅσπου νά περάσουν, κι' ἔπειτα βγήκε γρήγορα γρήγορα ἔξω.

Οἱ δύο ψαράδες τρέχουν πίσω ἀπ' τὸν Μουμῶ.

Ὁταν ἔφθασε στὸ Σηκουάνα, ἡ χαρὰ του γιά τὴν ἐπιτυχία του ἦταν τόσο, ὅστε ἀκούμπησε τὸ καλάθι του χάρω και ἄρχισε νά χοροπηδᾷ σφυρίζοντας ἕνα τραγοῦδάκι τῆς μῦδας. Τὸ πηδῆματὸ του ἐμοιαζαν μὲ τοὺς ἀγριους χοροὺς τῶν κανιβάλων πού πανηγυρίζουν γύρω ἀπὸ τὸ θῆμα τους.

Ὁταν ἔφθασε στὴ γέφυρα τῆς ἐκκλησίας τῆς Νότερ-Ντάμ, ὁ κῆρ-Μαθιδὸς ἐστάθηκε. Ἐβλεπε τὸ καλὰθὶ κἀνω στὸ παραπέτο τῆς γέφυρας και, ἀναποδογυρίζοντάς το μονομιτὰς, ἔπέταξε τὸν ἀτυχο Μουμῶ μέσα στὰ παγωμένα νερὰ τοῦ Σηκουάνα.

Ὁ γάτος, πέφτοντας στὸ κενὸ, ἔβγαλε μιά σπαρακτικὴ φωνὴ πού ἐμοιαζε σάν ἀνθρώπινη. Ὁ φωνιὰς ἀνατρίχιασε, μὰ ἡ ταραχὴ του αὐτὴ δὲν κρέτησε παρὰ ἕνα λεπτὸ μονάχα. Ἐχωσε τὰ χέρια του μέσα στὶς τσέπες του και εἶπε μὲ σαρκασμὸ :

— Σοῦ εὐχομαι καλὸ ταξίδι, ἀγαπητὲ μου Μουμῶ. Κοίταξε ἡ φθάσης σῖος και ἀβλαβής. Κι' ἔμως, πρόσθεσε μιλώνοντας στὸν ἑαυτό του, οἱ γάτες ξέρουν καλύτερι. Αὐτὸς ὁ μπαγαπόντης εἶναι ἄξιος νά μοῦ τὰ καταφέρῃ νά τὴν γλυτώσῃ. Μπᾶ, εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ γέφυρα τῆς Νότερ-Ντάμ ὡς τὴ γειτονιά μας.

Ἦουρασμένος μὲ αὐτὴ τὴ σκέψη, ὁ κῆρ-Μαθιδὸς πήρε πάλι τὸ δρόμο

κατὰ τὸ σπίτι, μπήκε ἀπ' τὴν πορτίτσα τοῦ κήπου, ἀνέθηκε σιγά-σιγά στὴν κἀμαρά του και χῶθηκε στὸ κρεβάτι του, τρίδοντας τὰ χέρια του ἀπὸ πρὶν γιά τὴ χαρὰ πού ἔβγαίρνε ὅταν θάκουγε τοὺς θρήνους και τοὺς κοπετοὺς τῆς δυστυχισμένης κυρᾶ-Γαβριέλλας.

Ἡ κυρὰ-Γαβριέλλα εἶχε μείνει ἀρκετὴ ὡρα κἀτω στὸν θυρωρὸ, μὰ ὅταν τὸν εἶδε πὼς εἶχε κάπως ἥσυχάσει, τὸν καληνύχτησε κι' ἀνέθηκε γιά νά δῶσῃ στὸν Μουμῶ τῆς τὸ συνειθισμένο του κουπάκι ζεστὸ γάλα μὲ μπόλικη ζάχαρη, πού τὸν εἶχε μαθημένο νά τὸν ποτίζῃ κάθε βράδυ.

Μπήκε στὸ σαλονάκι ἡρεμῇ, δίχως νά βάλῃ τίποτε κακὸ μὲ τὸ νοσῆ της. Ὁταν δὲν εἶδε τὸν Μουμῶ στὴ θέση ὅπου τὸν εἶχε ἀφήσει, φαντάσθηκε πὼς θά εἶχε χωθεῖ μέσα στὰ μαξιλάρια τοῦ καναπέ. Κοίταξε ἐκεῖ, κοίταξε κἀνω ἀπὸ τὸν καναπέ, κοίταξε κι' ἕνα γύρω στᾶλλα ἐπιπλα, τίποτε! Ἦστερα βήγῃκε ἔξω, ἔτρεξε στὸ κεφαλῶσκαλο και φώναξε: «Μουμῶ! Μουμῶ!»

— Δὲν μοῦ ἀποκρίνεται, εἶπε. Μὰ τὴν ὡρα πού κατέβηκα κἀτω, ὁ κῆρ-Μαθιδὸς ἦταν ἐδῶ. Αὐτὸς ἴσως θά ξερῇ πού πήγε ο γάτος.

Δίχως νά χάσῃ λεπτό, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κῆρ-Μαθιδὸς, πού καμώθηκε πὼς ζύπνησε τάχα ἀπὸ βαθὺν ὕπνο και μὲ βαθεῖά και νυσταγμένη φωνὴ ρώτησε τί συμβαίνει γιά νά τὸν ζυπνᾶνε ἔτσι μέσα στὰ μεσάνυχτα.

— Μήπως βρισκεται ο Μουμῶς ἐδῶ σὲ σᾶς;

— Ἐρχεται ποτέ ο γάτος ἐκεῖ!

Ὅλοι οἱ σκύλοι τοῦ Παρισιοῦ τρέχουν πίσω ἀπ' τὸν Μουμῶ.

πού εἶμαι ἐγὼ; Τὸ ξέρετε πολὺ καλά πὼς δὲν μπορεί νά μὲ διαφέρῃ.

— Δυστυχία μου! Ποῦ μπορεί λοιπὸν νά πήγε; Τὸν ἄφησα κοντὰ στὸ τζάκι και τώρα δὲν τὸν βρίσκω πουθενά.

— Μήπως τυχὸν χῶθηκε; ἔκανε

ὁ κῆρ-Μαθιδὸς μὲ προσποιητὴ ἀγωνία. — Νά χῶθῃ; ὠ, ὀχι, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο. Θά εἶναι κάπου ἐδῶ στὸ σπίτι, ἀπάντησε μὲ τρόπο ἡ κυρὰ-Γαβριέλλα.

— Πρέπει νά βρεθῇ! τόνισε μὲ ἔμφαση ο κακὸς ἀνθρώπος. Αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ στιγμή πρέπει νά γίνουν ἐρευνες γιά τὴν ἀνεύρεσή του. Ὁ Μουμῶς εἶναι ἕνα ζῶο πολύτιμο, πού ἀξίζει τὸν κόπο νά ζυπνήσῃ κανεὶς γιά χάρη του ὅλους τοὺς ὑπηρέτες.

Σὲ λίγο ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ βρισκονταν στὸ πόδι, ο καθένας ἐφοδισμένος μ' ἕνα κερὶ, και ἄρχισαν νά φάχνουν σ' ὅλες τίς κἀμαρες και σ' ὅλες τίς γωνιές, ἀπὸ τὴ σοφίτα ὡς τὸ κελλάρι και ἀπὸ τὸ περιδῶλι ὡς τὴν ἀλλή. Τῖς ἐρευνες διηύθυνε ὁ ἴδιος ο κῆρ-Μαθιδὸς, δείχνοντας φαινομενικὰ τὸ μεγαλύτερο ζῆλο. Ἦστερα όμως ἀπὸ πολλὰ ἀκαρπα φαξίματα, ἡ κυρὰ-Γαβριέλλα, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ κι' ἀπὸ τὴν κούραση, ἀφέθηκε νά πέσῃ μισοαναίσθητη σὲ μιά πολυθρόνα.

— Ἄλλοίμονο! ἀναστέναξε. Δὲν τὸν ἄφησα μόνο του παρὰ γιά μιά στιγμή μονάχα, κι' αὐτὸ γιά νά κάνω μιά καλὴ πράξη.

— Ἀρχίζω νά πιστεῶ πὼς ο γάτος χῶθηκε στᾶλήθεια, ἀπάντησε ο κῆρ-Μαθιδὸς σὲ αὐστηρὸ ὕφος, και αὐτὸ θά εἶναι πραγματικὰ δυστύχημα ἕνα σένα. Τὶ θά πῇ ἡ κοντέσσα ὅταν γυρίσῃ πίσω και μάθῃ πὼς ο γάτος τῆς χῶθηκε; Εἶναι ἄξια νά σε πετάξῃ ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Νά μὲ πετάξῃ ἔξω! φώναξε μὲ σπαρακτικὴ φωνὴ ἡ δυστυχισμένη καμαριέρα, και πετάχτηκε ἀπὸ τὸ καθισμά της.

Ἦστερα ἔγειρε κατὰ πίσω, τὰ

μάτια της ἔκλεισαν και ἔπεσε στὸ πάτωμα ὀλότλα ἀναίσθητη.

Ὁ κῆρ-Μαθιδὸς τὴν κοίταξε μὲ στεγνὰ μάτια, και δίχως νά νοιώθῃ τὸν ἐλάχιστο οἶκτο, τὴν παραμιρῇ τύφη. Ἀπεναντίας γελοῦσε ο καταχθόνιος ἀνθρώπος.

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΥΛΑΝ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δεοί : Δέν δημοσιεύεται Ἀγγεῖλια μεγαλύτερα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἔως δεκά τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα, δε. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 2 δε. ἢ λέξεις μὲ ἀπλά, 3 δε. μὲ παζλα καὶ 4 δε. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριώτης στίχος δε. 10.

Αγαπητό μου Φρούτο, τίς πιά θερμὸς μου εὐχές. ΝΙΑΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

Ἄνθος Ἀγνῆς, Κόκκινον Τριανταφυλλάκι, ἀνταποδίδετε; Ἄνθιαμένη Ἀμυγδαλιά

Ἐν συνεχείᾳ... Παρατιοῦμεθα τῶν «Ἀνοιχτοκάρδων». Κοντέσσα Μαρίτου, Σίφος Γηγὶ - Νιάφ «Μουσικοφίλων»

Φυλαγγίτης πιά τῆς «Νίκης-Ἑλλάδος», συνεχίζω τὴν ἐρῶν μου. ΠΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΕΤΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ» Νέο ταχτικὸ μέλος ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐλευθερίας. Στὴν ἠγ καὶ βῆ Συγκέντρωση - Συζήτηση, μιλήσαμε πᾶνω στὸ θέμα: «Τέχνη καὶ Ἡθικὴ». Βισσηγήθηκε ὁ κ. Κωστάκης Κακούρης (Ἰάσων).

Θυμίζουμε τὸ διαγωνισμὸ μας. (ΜΑ-2694).

Θέμα τῆς - 8ης «Συγκεντρώσεως - Συζήτησεως»: «Χαρακτήρ καὶ Μουσικὴ». Εὐχαριστοῦμε τὸν παλιὸ Αἰώνιο Θεόλο, ποὺ εἰσηγήθηκε.

Ὅσοι ποὺ θὰ λάβουν τετραδικαὶ ἢ γράμμα μου δέν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνηθοῦν ἀνταπόδοσιν ἢ ἀπάντησιν εἰς διευθύνον: Σόλινα Τσιτσάνη γὰ Κώστα, Βιργινίας Μπενάκη, 4, Ἀθήνας

ΚΟΙΣΚΟΥΤΗΣ [ΜΒ-181]

Τοῦς Ἀθηναῖο, Αἰὲν Ἀριστεῖν, Ἀρίονα, Νίλς καὶ... (κάποιον ἄλλον) εὐχαριστῶ γιὰ εὐχές.

Γαλανομάτα «Ἀνοιχτοκάρδων» [ΜΒ-182]

Προκρούεις Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τί καὶ γιατί πήρατε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο; Συμμετοχὴ ἔλευθερα. Προθεσμία 2 μῆνες. Διευθύνοντες Ρενέ Τζανάκου, Ἀλκιβιάδου 88, Πειραιᾶ, διὰ Μυρίνη

Προκηρῶσομεν Διαγωνισμὸν: Ποῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἔζησαν πρὸ Χριστοῦ, θαυμάζετε περισσότερο;

καὶ γιατί; Προθεσμία Τρίμηνας. Συμμετοχὴ Δεκάραχος. Διευθύνοντες (ΜΒ-19).

ΔΟΥΡΟΒΙΚΟΣ καὶ κάποιος ἄλλος [ΜΒ-184]

Ἐνας χαιρετισμὸς στὸν Διαπλαστικὸ ἀπὸ τὸ νεοδρυσθὴν παράρτημα τῶν «ΕΥΘΥΜΩΝ ΝΕΙΑΤΩΝ» στυπιαθῆσια. Γενικὸς Πρόεδρος: Ἐανθὸς Ἰαπότης. Πρόεδρος παραρτήματος: Μίκης Ζέζας, Γραμματεῖς: Ἐανθὴ Ἰππαστρία, Ταμίης: Ἡρώς τῆς Πίνδου. Μέλη: Ἀγνή, Ἄνθος Ἀττικῆς, Ἄνθος Ἄωτοῦ, Δισδακίμονα, Ἀνθὸς Ἰέραξ, Ματρουδίτσα, Σοκολατίνα, Σταυραχτὸς, Χριστοδουλίδου, Τσιγγάνα. - Γραφεῖα - διευθύνοντες: Στανωτῆς, Κυθῆρων, 1, Ἀθήνας (8).

Ἰλέανα, χρόνια πολλά. ΣΕΛΗΝΙΩΤΙΚΟΣ ΟΡΙΖΩΝ, ΣΕΛΗΝΙΩΤΙΚΟΣ ΧΤΑΠΟΔΑΣ [ΜΒ-186]

Πρωτομπαίνοντας μὲ μεγάλη μου χαρὰ στὴν κίνηση τῆς Διαπλασσεως, χαρετῶ δλα τὰ Διαπλασσοῦλα καὶ τοὺς εὐχομαι καλὴ χρονιά. Ἐλπιδοφόρος Ἄγγελος [ΜΒ-187]

Προσοχή! εἰσερχομένη εἰς τὸν διαπλαστικὸμον, ἀνταλλάσσω Μ. Μουσικά. Διαι: Κα Ἀγλαΐτσα Κοπαριστιώτου, Ἀλκιβιάδου 14, Ἀθήνας (1) διὰ Ἀγνοῖα [ΜΒ-188]

Τριανταφυλλένια, σ' ἀρετοὶ ἢ παροιμία: «Γαρούφα βγάλ τὸ ξένο ροῦχο;» Σανθὴ Πεταλούδιτσα [ΜΒ-189]

ΠΡΟΣΟΧΗ! Ἀδιαποκαλύπτομαι. ΜΑΣΚΑ = ΔΥΣΙ(Α)Σ Ἀπικθύνεσθε εἰς Μ. Μουσικά, ἀλληλογραφίαν εἰς Νικόλαον Βουσιάνου, Γεωργ. Τραπεζοῦντιου 1, Ἀθήνας (7). ΜΑΣΚΑ = ΔΥΓΗ(Α)Σ = ΜΑΣΚΑ [ΜΒ-190]

Φωνὴ βοῶντος ἠκούσθη ἐν ἐρήμῳ ἐκ τοῦ Κυρίου τῆς Σιωπῆς. Ἀντίλαλος τοῦ Λόγγου [ΜΒ-191]

Ὁ πρῶν Γηγὶ - Νιάφ τῶν «Ἀνοιχτοκάρδων» οὖς χαρετῶ ὡς Μαγ. Αἰλὶς ἢ Κίμων τῶν «Μουσικοφίλων». [ΜΒ-192]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μουσικά καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ εἰσους σας. Σταίτε Κ. Μούραν. Βασίλ. Ἡρακλείου 12, Ἀθήνας διὰ Γαλεγγὸν [ΜΒ-193]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὴν κίνησιν τῆς Διαπλασσεως, χαρετῶ φιλικώτατα τὸν Διαπλαστικὸμον. Ἄδρα τῆς Ἐλευθερίας

Μέλι, Ζάχαρη, Καφέ, Κανάο, ἐντέλλεσθε νὰ διέλθετε ἐκ τῆς Μονῆς ὅπως χρησιμοποιοῦντε γιὰ... πρῶνὸ ρόφημα. Παπάκια, Φαλαγγὴ Χίνα, Κουνελάκι, Ρέζι, ἐντέλλεσθε νὰ διέλθετε ἐκ τῆς Μονῆς ὅπως χρησιμοποιοῦντε γιὰ... ἀτζέμ πιλάφ. ΑΚΑΚΙΟΣ-ΠΑΜΦΟΥΤΙΟΣ [ΜΒ-194]

Υστερα ἀπὸ ἀλλαγὴ τῶσων ψευδωνύμων (ΜΑ-375) ἐπανέρχομαι εἰς τὴν κίνηση, χαρετῶντας τὸν Διαπλαστικὸμον, μὲ τὸ πρῶτο μὲ πιά ἀγαπημένο μου ψευδώνυμο. ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ (πρῶν Σανθὸς Ἰκαρος) [ΜΒ-195]

Σὰ Φίλο-κτῆτης ἔθεσα σκοπόν μου νὰ ἀποκτήσω ΦΙΛΟΥΣ... ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ [ΜΒ-196]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὴν Διαπλαστικὸμον, χαρετῶ εἰσους καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μουσικά. Διευθύνοντες, Κα Ἀλεξάνδρα Μίτση, Ἀριστοτέλους 36, Ἀθήνας (1) διὰ Ἡπειρωτοπούλα [ΜΒ-197]

Περμένον ἀπὸ εἰσους καὶ ἀπὸ τὴ Μικρὴ Τάξη - γράμμα καὶ τετραδικαὶ. Γράφτε πρῶτοι Ἄνδρα Κάιτην Σ. Σφοδρῶνου, ὁδὸς Νότη Μπότοκη, 8, Ἀθήνας (4) διὰ Μεγάδα Πέρον [ΜΒ-198]

Τὰ Μικρὰ σας ἔθωτικὰ εἰς τὸν ΖΕΦΥΡΟ. (πρῶν Σανθὸν Πεζοναῦτην) [ΜΒ-199]

Στοὺς Νίλς, Αἰὲν Ἀριστεῖν, Αἰγαίοπελαγίτη, Τσάρο, Φρούτο, τίς θερμότερες εὐχές μου. (καθυστέρημένη). Ἡγεαὺς [ΜΒ-200]

Κατὶν παρατήσεως μου ἀπὸ τὴν θέση τοῦ ταμίου, παραμένω εἰς τὸν Σύλλογον ὡς μέλος. Ὀνειροπόλος τοῦ «Ἀστέρου» [ΜΒ-201]

Ἐίσοι, νὰ τὸ φᾶν ἢ μαῦρη θάλασσα; διπλὸ κόλλο παίξτε. - Ἡρεῖα, μὲ γειὰ τὰ μακρὰ! Θερμὴ Πατριώτισσα, πῶς λίγο θυμῶσαι τίς φίλες!!! ΦΑΙΡΑ (Εὐθῶμων Νειάτων) [ΜΒ-202]

Ἀθάνατο Βάλς, τὸ γραμματισμόσμου τοῦ Χόγχο-Κόγχο ἢ σὲ ἀποκάλεσα. ΚΡΗΤΙΚΑΤΣΙ [ΜΒ-203]

Σύλλογος «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛ. Α. Α. Σ». Ἐξελέγησαν Σύμβουλοι: Καρχαρίας, Περικλῆς, Ὀβιδιος. Νέα Μέλη: Μικρὸς Σπαρτιάτης, Μπουρολιώτης, Ὀδυσσεύς, Περιβότος, Περὴφμος. [ΜΒ-204]

Τὰ μέλη μας ἀδιαφοροῦν διὰ πῶσων ἀποκαλύψιν τῶν. Διευθύνοντες: Χριστοδουλὸν Δαζαρή, Χέβεν, 16, Ἀθήνας. Τηλέφωνον: 82-253. [ΜΒ-205]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μουσικά, ἀλληλογραφῶ. Ἰδιαίτερώς περιμένω ἀπὸ Πυγαλαμπίδα, Μασκῶτ, Γυφτοπούλα. Σταίτε πρῶτοι: Ἰωάννην Ζαρταλοῦδην Ἴπποδαμείας 16, Πειραιᾶ. Φιλελεύθερη [ΜΒ-206]

Τελλὲ Σκοπευτὴ, χωρὶς... ρεῖμα... Ἐανθὸς Ἰππαστρία, ὥστε νὰ θφοντα... Προσκουῖνα, συνάδελφοι ἢ ἑμοιοπαθεῖς, Ἄδρα, τί θνετρα! Ἄλεπουδίτσα [ΜΒ-207]

Ζάχαρη, Σμάρτ; μήπως εἶπε ἢ μαρὰ σου; Ἀδενγκριν [ΜΒ-208]

Κύνη, σοῦ εὐχομαι γιὰ τὴν γιαιτὴ σου καθὲς εὐτυχία. (Καθυστέρημένη). Σίτσα [ΜΒ-209]

Κατ' ἐγκυρον πληροφορίαν ἐκ τοῦ Χρονοστεικίλιου τῆς «Γαλιτίας Ἀνατολείας», ὁ Ἀποκράτωρ ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ ἀπεφάσισ ἐκστρατεῖαν πρὸς κατὰ-κην τῆς διαπλαστικῆς κινήσεως. [ΜΒ-210]

Καυαῖς, δουκλίνωμα! Βορνασάκη, Σὺ! ταλαίπωρ, πρωτοδιαπλασσοῦλα! Εὐέλαι, Μόζαρτ, Ἀλγεῖρα! Μπότορης [ΜΒ-211]

Κικέρωνα, μὲ γειὰ τὴν τραγίδικα. Πανελλήνιος Πόθος, Πόρθος ἀντιπρόεδρος Γραμματεῦς ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ [ΜΒ-212]

Ἐθεσθὴ εἶσοι φεῖνον εἰσους χάς τῆ ἐμφανίσει Ἐφης. Δοῖκα Ὀμπλιγκαντῶ, συγκαρτήρια γιὰ τὴν προεδρίαν. Μαγεμένο Δοξάρι, γιατί δέν ἀπαντᾷς; Κόμης τῆς Φλάνδρας [ΜΒ-213]

Εὐχομαι εἰς τὴν Φιλελεύθερη γιὰ τὴν γιορτὴ καὶ τὰ γενέθλια χρόνια πολλά. Νικηφόρος Φωκᾶς [ΜΒ-214]

Στὴν [ΜΒ-25] ἀντὶ «Φλοῖσος» νὰ γίνῃ «Ἄδωνις». «Μεγάλη Ἑλλὰς» [ΜΒ-215]

[ΜΒ-186] Διαγωνισμοί. «Ἐρωτήματα»: Δεκτεῖς συνδρομῆς (ἐκπτώσιν 50 % Πληροφορίες, ἀντιπρόσωποι: Αἰὲν Ἀριστεῖν, Ἡρεῖος) - Τσάρο, πολὺχρονοι! Ὀθρανοκατέβατε, Ἄνθινε, Νεφελιγγεῖτα, «πάντοτ' ἐμπρός!» - Συγκαρτήτρια, Ἀρίωνα (Κριανογεννητικὸ σκίτσοςγράφημα), «Ἀθηναῖο» (πολυγραφημένο περιδικὸ)! - Σταίτε Τανία εἰς ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ